

**A Fővárosi Ítéltábla helybenhagyta
a tényleges életfogytiglani fegyházbüntetést kiszabó elsőfokú ítéletet**

Az emberölés büntette és más bűncselekmények miatt E. L. vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Ítéltábla a felmentést és enyhítést célzó védelmi fellebbezéseket nem találta alaposnak, ezért a mai napon kihirdetett határozatával az elsőfokú bíróság tényleges életfogytig tartó szabadságvesztést kiszabó ítéletét kisebb pontosításokkal helybenhagyta. Ezzel az eljárás jogerősen befejeződött.

A Fővárosi Törvényszék a 2024. augusztus 29-én kihirdetett ítéletével E. L. vádlottat bűnösnek mondta ki különös kegyetlenséggel, több emberen és védekezésre képtelen személy sérelmére elkövetett emberölés büntetében, kifosztás büntetében és súlyos testi sértés büntetében. Ezért őt halmazati büntetésül életfogytig tartó szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható. Rendelkezett a lefoglalt bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről is.

A törvényszék nem látta kétséget kizáróan bizonyíthatónak, hogy az egyik sértett megölésekor az értékek megszerzése már a cselekményt megelőzően a vádlott szándékában állt volna, ezért a vádtól eltérően az emberölés bünteténél a nyereségvágy mint minősítő körülmény megállapítását mellőzte.

Az elsőfokú ítéletben megállapított tényállás lényege szerint a hajléktalan életmódot folytató vádlott olyan súlyosan bántalmazott egy 65 éves férfit, akinél szívességi lakáshasználóként lakott, hogy mikor napokkal később kórházba került, a sérülései szövődményei következtében életét vesztette. A vádlott egy másik alkalommal 28 késszúrással megölte egy hajléktalan-társát, majd ezt követően elvette értékeit: a sportcipőjét, valamint az ezüst nyakláncát. Ezeken kívül a vádlott még két másik hajléktalant is bántalmazott, egyiküket késsel meg is szúrta.

Az elsőfokú ítélettel szemben az ügyészség kifosztás helyett nyereségvágyból elkövetett emberölés büntetének megállapítása, míg a vádlott és védője felmentés, téves jogi minősítés valamint a büntetés enyhítése érdekében jelentettek be fellebbezést. A fellebbviteli főügyészség az ügyészi fellebbezést visszavonta, míg a védelmi perorvoslatokat nem tartotta alaposnak.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a törvényszék a perrendi szabályok megtartásával folytatta le az eljárást. A bizonyítékok helyes mérlegelésével megalapozott tényállást állapított meg, amelyből okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére. Cselekményeit is törvényesen, a bírói gyakorlatnak megfelelően minősítette.

Mivel a vádlott négy, különböző időpontban, több ember ellen – két esetben különös kegyetlenséggel – elkövetett élet és testi épség elleni cselekményt valósított meg, a büntetlen előéletét nem lehetett enyhítő körülményként értékelni. A vádlott egyszer sem juttatta kifejezésre azt, hogy a sértettek irányában megrendülést érezne, tetteinek következményeivel azóta sem szembesült, a megbánás legkisebb jelét sem mutatta. Cselekményeiből és a tárgyalás során tanúsított magatartásából is az tűnik ki, hogy tetteinek egyedüli mozgatórugója sajátos küldetéstudata, mellyel minden más ember feletti ítélkezésre felhatalmazottnak tartja magát mind a mai napig.

A másodfokú bíróság sem látott esélyt arra, hogy a feltételes szabadság a vádlott esetében valóban betölthetné rendeltetését, ezért a társadalom védelme érdekében a feltételes szabadság kedvezményéből ki kellett őt zárni. A másodfokú tanács hangsúlyozta, hogy aki hatalmát és

erejét mindenki fölé helyezve, az emberi életet semmibe véve brutális kegyetlenséggel, több védtelen ember életére tör, és a legkevésbé sem néz szembe nehéz sorsú áldozatai halálának tragikus következményeivel, annak a törvény legnagyobb szigorával kell számolnia.

Mindezek alapján a járulékos rendelkezések kisebb pontosításával az ítélőtábla az elsőfokú ítéletet egyebekben helybenhagyta.

Budapest, 2025. május 7.

Fővárosi Ítélőtábla
Sajtótitkárság